

Rom stadfæster synet - Nummer femten

Den endelige prøve: Opvågnen til den profetiske strid om dyrets billede

Jeff Pippenger

2024-09-03

Vi befinder os nu i prøvetiden for dyrets billede, og den første profetiske strid i adventismens historie bliver nu gentaget. I juli 2023 steg ærkeenglen Mikael ned for at vække Ezekiels døde, tørre ben, som lå dræbte på gaden i den store stad Sodoma og Egypten. Der, i Åbenbaringens ellefte kapitel, bliver de ført ud af deres dødssøvn ved Åndens meddelelse. I Ezekiels syvogtredivte kapitel identificeres budskabet om de fire vinde som det budskab, der forvandler de døde, tørre ben, som identificeres som hele Israels hus, til Herrens hær. Profeten Daniel repræsenterer Johannes' to dræbte vidner, og han repræsenterer også dem i dalen med de døde, tørre ben såvel som de vise jomfruer i lignelsen.

Da milleritterne opfyldte lignelsen, erkendte de, at deres erfaring var fremstillet i lignelsen. De hundrede og fireogfyrre tusind vil ligeledes måtte erkende, at de har befundet sig i tøvetiden. Ligesom Daniel i kapitel ni vil de måtte erkende, at de er blevet spredt ud i fjendernes land, sådan som det fremstilles ved de syv tider i Tredje Mosebog seksogtyve, og også forstå Nebukadnezars hemmelige billede af dyr.

I hver af disse linjer fremstilles en profetisk prøve fra Guds ord. De to vidner, døde på gaden, fyldes med Ånden, idet de oprejses. Ezekiels døde ben måtte høre et profetisk budskab. Daniel havde studeret Moses' og Jeremias skrifter, da han blev vækket til erkendelse af sin adspredte tilstand. I kapitel to blev Daniel og de tre værdige i overført betydning vækket til den kendsgerning, at de var blevet stillet under en dødsdom, og derpå reddede det profetiske lys, som havde været skjult og siden blev åbenbaret, Daniel og hans tre venner. Jomfruerne i lignelsen vækkes ved et „råb“ ved midnat. Milleritterne blev vækket, da Kristus fjernede sin hånd fra figurerne på tavlen. I alle seks vidner er det et profetisk budskab, der vækker de døde eller sovende. Derefter frembringer det en prøve, hvor to klasser åbenbares ved afslutningen af prøvelsens proces.

På grundlag af disse linjer fastslås det, at når de hundrede og fireogfyrre tusind vækkes i de sidste dage, er det Ezekiels budskab om de fire vinde og om Moses' syvfoldige adspredelse i Tredje Mosebog seksogtyve. Det er opstandelsens budskab, som bringes af ærkeenglen Mikael. Det er budskabet om Nebukadnezars hemmelige drøm om dyrenes billede.

Jomfruerne prøves på grundlag af, om de har olie, som identificeres som »Guds Ånds budskaber«. Milleritterne blev vækket, da de indså, at de var identificeret i Guds profetiske ord, og også da de så, at det samme bevismateriale, som først havde fået dem til at forudsige 1843, i virkeligheden forudsagde 22. oktober 1844. På grundlag af disse linjer fastslås det, at når de hundrede og fireogfyrre tusind vækkes i de sidste dage, vil de blive vækket til et profetisk prøvende budskab, som frembringer to klasser af tilbedere.

Alle disse linjer finder deres fuldkomne og endelige opfyldelse i den periode af profetisk prøvelse, som repræsenteres ved dannelsen af billedet til og af dyret. Denne prøve er til ende, når nådetiden lukkes for jomfruerne ved søndagsloven. Derfor er prøvelsesprocessen vedrørende dyrets billede, som gentagne gange fremstilles som en prøve, der åbenbarer, hvem der har forstået det budskab, som blev forseglet op, fremstillet ved alle disse profetiske linjer. I Daniel tolv gennemgår de vise, som forstår kundskabens tilvækst, en prøvelsesproces i tre trin, fremstillet som at blive rensat, gjort hvide og prøvet. Disse tre trin er overbevisningens trin, frembragt af Helligånden, som repræsenterer overbevisning om synd, retfærdighed og dom. Disse tre trin er forgården, det hellige og det Allershelligste. Disse tre trin er også fremstillet i de tre engle i Åbenbaringen fjorten såvel som i Daniels og de tre værdiges erfaring i kapitel et. Der bestod de først en prøve angående kosten, derefter en synlig prøve, og til sidst bestod de den tredje prøve givet af nordens konge — repræsenteret ved Nebukadnezar.

Hvad angår disse fire unge mænd, gav Gud dem kundskab og færdighed i al lærdom og visdom; og Daniel havde indsigt i alle syner og drømme. Da nu de dage var til ende, efter hvilke kongen havde befalet, at man skulle føre dem frem, førte overhofmesteren dem frem for Nebukadnezar. Og kongen talte med dem; og iblandt dem alle fandtes ingen som Daniel, Hananja, Mishaël og Azarja; derfor trådte de frem for kongen. Og i alle spørgsmål om visdom og indsigt, som kongen forelagde dem, fandt han dem ti gange bedre end alle spåmændene og stjernetyderne, som fandtes i hele hans rige. Daniel 1:17–20.

Den sidste af de tre prøver for Daniel og de tre værdige var en prøve iværksat af Nebukadnezar; således er den sidste profetiske prøve, som Daniel og de tre værdige er forbillede på, knyttet til Babylon, for Nebukadnezar var kongen, hvilket i Esajas kapitel syv, vers otte og ni, fastslår en konge, en nations hovedstad og et „hoved“ som indbyrdes udskiftelige symboler. „Hovedet“ repræsenterer hovedet for det moderne Babylon i de sidste dage. Dette „hoved“ i de sidste dage er skøgen i Åbenbaringen sytten, som på sin pande har skrevet: „MYSTERIUM, DET STORE BABYLON, MODER TIL SKØGERNE OG TIL JORDENS VEDERSTYGGELIGHEDER.“

De et hundrede og fireogfyre tusinds sidste profetiske prøve er forbundet med en korrekt eller ukorrekt forståelse af »hovedet« for det moderne Babylon i de sidste dage. Deres sidste prøve omfatter også forståelsen af, at det moderne Babylon og det moderne Rom er udskiftelige symboler, og at det moderne Babylons »hoved« derfor er det samme »hoved« i begge linjer, for de er udskiftelige symboler.

“Verden er fyldt med storm og krig og splid. Dog vil folket under ét overhoved — pavemagten — forenes for at sætte sig op imod Gud i hans vidners person.” Testimonies, bind 7, 182.

Daniel og de tre værdige illustrerer, at den endelige profetiske prøve, for det er altid en prøve angående profeti, er en prøve over emnet Rom, for hovedet i de sidste dage er den pavelige magt, som er forbilledliggjort ved Nebukadnezar, Babylons første hoved, der personligt prøvede Daniel og de tre værdige. Den strid, som er forbilledliggjort ved Daniel og de tre værdige, er også foregrebet ved den første strid i adventismens grundlæggende historie, sådan som den er fremstillet på 1843-kortet, som blev ledet af Herrens hånd og ikke måtte ændres. Den strid, der er fremstillet på 1843-kortet, var baseret på identifikationen af Antiochus Epifanes eller det hedenske Rom som

den magt, der stadfæstede synet i vers fjorten i Daniel kapitel elleve.

I de sidste dages historie vil de hundrede og fireogfyrre tusinde blive prøvet på deres profetiske forståelse. Profetisk forståelse fastslås ved de forskellige profetiske linjer, som bekræfter den endelige prøve som værende profetisk af natur. Prøven vil være progressiv og vil nå sin afslutning med en åbenbaring af to klasser af tilbedere.

Som det fremstilles i Daniels tolvte kapitel, begynder prøvelsen, når nyt profetisk lys bliver forseglet op, og den første prøve er da, om man vil tage imod budskabet eller forkaste budskabet. Denne prøve fremstilles af Daniel som „rensedet“, og den næste prøve kaldte Daniel „gjort hvide“, og processen endte ved den tredje og sidste prøve, fremstillet som „prøvede“. Den tredje og sidste prøve er dér, hvor de to klasser bliver „prøvede“, og det er dér, de åbenbarer, om de har olie eller ikke.

Daniels bog, kapitel 1, identificerer direkte den sidste prøve, og derfor identificerer Daniel den prøve, som fremstilles som „dyrets billedes dannelse“, og som er den „prøve, Guds folk må bestå“, både før „de bliver beseglet“ og også før „nådetiden ophører“ ved den snart kommende søndagslov.

Prøven på, hvordan dyrets billede dannes, indebærer den profetiske prøve i at forstå den trefoldige unions profetiske struktur. Dragen, dyret og den falske profet har en specifik profetisk struktur, som er grundfæstet på en mangfoldighed af profetiske vidner. At forstå, hvordan den trefoldige union samles som én profetisk magt i de sidste dage, er at forstå, hvordan dyrets billede dannes.

En enkel, men kompleks illustration af betydningen af at forstå, hvordan dyrets billede dannes i de sidste dage, er Paulus' vidnesbyrd om syndens menneske i Andet Thessalonikerbrev, kapitel to. Paulus behandler det profetiske forhold mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom, og når han gør det, påviser han, at »det profetiske forhold mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom« er et emne, der åbenbarer to klasser af tilbedere.

Én gruppe, som elsker sandheden om „det profetiske forhold mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom“, og en anden gruppe, som ikke elsker denne sandhed og derfor modtager en kraftig vildfarelse. Det profetiske forhold mellem det hedenske Rom og det pavelige Rom, som Paulus fremstillede, er blot ét af mange profetiske skriftsteder, der fremstiller forholdet mellem disse to magter, og også disse to magters forhold til De Forenede Stater.

Det hedenske Rom er dragen, det pavelige Rom er dyret, og De Forenede Stater er den falske profet. Akab er dragen, kongen over ti konger, som er gift med skøgen Jesabel, der hersker over et dobbelt sæt falske profeter. De mandlige profeter var Ba'als profeter, og lundens præster repræsenterede den kvindelige gudinde Astarte. Sammen er de et forbillede på de sidste dages falske profet, som danner et billede af dyret, som repræsenteret ved de kvindelige præster og de mandlige profeter.

Dragen er Akab, som er et symbol på de ti konger i Åbenbaringen sytten, og er det syvende rige af otte riger. Det sjette rige er De Forenede Stater, Jezebels falske profeter; det syvende rige er de ti konger, De Forenede Nationer, dragens magt, og det ottende rige, som er af de syv, er det femte

rige, der modtog et dødeligt sår, som genopstår som det ottende og sidste rige, hvilket er dyret, som De Forenede Stater og derefter hele verden gør et billede til og af.

Daniels første kapitel identificerer en endelig profetisk prøve, som indebærer en forståelse af Rom, sådan som det er fremstillet i Guds Ord. Andet Thessalonikerbrev identificerer, at den endelige profetiske prøve omfatter lys vedrørende det moderne Roms struktur, sådan som den er fremstillet ved det profetiske og politiske forhold mellem det hedenske og det pavelige Rom.

Daniel kapitel to illustrerer, at der findes en hemmelighed, som åbnes i de sidste dage, og som prøver de hundrede og fireogfyrre tusind; for Daniel og de tre mænd i kapitel to repræsenterer Guds folk i de sidste dage. Den profetiske hemmelighed, som åbnes og derfor prøver dem, er Nebukadnezars hemmelige drøm om dyrenes billede og repræsenterer således den sidste prøve for de hundrede og fireogfyrre tusind, hvilken, som søster White nedskrev, er „dannelsen af dyrets billede“.

Prøven, som repræsenteres ved kapitel to i Daniels Bog, er stillet under trussel om død. Som en illustration af de sidste dage bekræfter den det, Paulus lærte, da han påviste den kraftige vildfarelse, som kommer over dem, der ikke elsker sandheden. I Daniels historie frelste hans forståelse Babylons vise mænd, men efter de sidste dages endelige prøve er der ingen nådetid.

Hver linje i den strid om Rom som et symbol, som vi har identificeret, aflægger direkte vidnesbyrd om den strid, der nu er i gang. Idet bevægelsen for søndagslovgivning nu baner sig vej i mørket, identificerer Guds profetiske ord dens fremmarch, skønt meget få sjæle er dagens børn, og de, som ikke er dagens børn, derfor er uvidende om, at prøvetidens sand hurtigt rinder ud. Dette finder sted i den sammenhæng, som søster White har identificeret, hvor de sidste bevægelser vil være hastige. I juli 2023 steg Michael ned for at rejse sin vældige hær på benene, men for at være en del af hæren er der et profetisk værk, som først må fuldbyrdes, og det fuldbyrdes i det politiske miljø, hvor dyrets billede bliver dannet.

Det profetiske værk, der må fuldbyrdes, indbefatter en erkendelse af dyrets billedes dannelse. Den, der studerer profetien, må ud fra de begivenheder, der finder sted i den nuværende historie, erkende, at de religiøse og politiske faktorer, som frembringer dyrets billede i De Forenede Stater, er i gang. Den studerende må også erkende, hvorledes dyrets billede profetisk dannes, sådan som det er fremstillet i Guds ord. Han må tillige erkende, at samtidig med at dyrets billede dannes i De Forenede Stater, dannes Guds billede i de hundrede og fireogfyrre tusinde. Han må forstå parallellen mellem de sidste dages historie og milleritterne under udviklingen af Midnatsråbets budskab i deres historie, da de blev vækket til den kendsgerning, at de befandt sig i lignelsens forsinkelsestid, og at de derfor selv er jomfruerne. Alle tre elementer er en del af den profetiske prøve, som begyndte at udspille sig i juli 2023.

„Bud på bud“ var enhver strid om Rom, som er opstået i adventhistorien, hellig historie, der gentages i de sidste dage. Den endelige strid om Rom er en direkte følge af, at Guds folk nægtede at vågne ved det budskab, som ankom i juli 2023.

„Gud vil vække sit folk; hvis andre midler slår fejl, vil kætterier komme ind iblandt dem, som vil sigte dem og skille avnerne fra hveden. Herren kalder alle, som tror hans ord, til at vågne op af søvnen. Kosteligt lys er kommet, passende for denne tid. Det er bibelsk sandhed, som viser de farer, der er lige over os. Dette lys bør føre os til en flittig granskning af Skrifterne og en yderst kritisk prøvelse af de standpunkter, vi fastholder. Gud ønsker, at alle sandhedens sider og standpunkter grundigt og vedholdende undersøges under bøn og faste. De troende skal ikke hvile i formodninger og uklart bestemte forestillinger om, hvad der udgør sandheden. Deres tro må være fast grundet på Guds ord, så de, når prøvelsens tid kommer, og de føres frem for råd for at svare for deres tro, kan være i stand til at aflægge grund for det håb, som er i dem, med sagtmødighed og frygt.

„Agité, agité, agité. De emner, som vi fremlægger for verden, må for os være en levende virkelighed. Det er vigtigt, at vi, når vi forsvarer de læresætninger, som vi betragter som grundlæggende trosartikler, aldrig tillader os at benytte argumenter, som ikke er helt holdbare. Disse kan måske tjene til at bringe en modstander til tavshed, men de ærer ikke sandheden. Vi bør fremføre sunde argumenter, som ikke blot vil bringe vore modstandere til tavshed, men som vil kunne bestå den nærmeste og mest indgående prøvelse. Hos dem, der har oplært sig selv til ordstrid, er der stor fare for, at de ikke vil behandle Guds ord med redelighed. Når vi møder en modstander, bør det være vor oprigtige bestræbelse at fremstille emnerne på en sådan måde, at der vækkes overbevisning i hans sind, i stedet for blot at søge at styrke den troendes tillid.“

„Uanset hvor stor menneskets intellektuelle fremgang måtte være, må han ikke et øjeblik tro, at der ikke er behov for en grundig og vedvarende granskning af Skrifterne for at opnå større lys. Som et folk er vi kaldet til hver især at være profetiens studerende. Vi må våge med alvor, så vi kan skelne enhver lysstråle, som Gud vil fremholde for os. Vi skal opfange sandhedens første glimt; og gennem bønfuldt studium kan klarere lys opnås, som kan bringes frem for andre.“
Testimonies, bind 5, s. 708.

Protestanterne på Millers tid nægtede at lade sig styre af grammatikkens regler og valgte at se bort fra ordet »også« i vers fjorten, hvilket grammatisk fastslår, at »dit folks røvere« repræsenterede en ny magt, som blev indført i begivenhedernes forløb, således som dette var fremstillet i de vers, hvori vers fjorten er placeret. Uriah Smith gjorde nøjagtig det samme, da han ignorerede det grammatiske bevis, som viser, at kongen i nord i vers seksogtrediven og senere i vers fyrre måtte være den samme konge i nord, som havde været emnet siden vers enogtrediven.

I dag benytter de, som lærer, at De Forenede Stater er „røverne“, et udsagn fra søster White, der identificerer pavemagten og De Forenede Stater som de to primære forfølgende magter i de sidste dage, og fordrejer grammatikken for at hævde, at udtrykket „den gamle verden“, som søster White bruger til at betegne Europa, i virkeligheden repræsenterer fortidens historie. Grammatikken i udsagnet beviser, at dette er en urigtig antagelse, og den måde, hvorpå søster White bruger „den gamle verden“ i udsagnet, stemmer overens med, hvordan hun bruger det andre steder i sine skrifter. Når hun gør dette, er hun også i overensstemmelse med historikere, som bruger udtrykket „den gamle verden“ i relation til „den nye verden“ for at sondre mellem Europa og Amerika.

„Romanismen i den gamle verden og det frafaldne protestantisme i den nye vil følge en lignende kurs over for dem, som ærer alle de guddommelige forskrifter.“ The Great Controversy, 615.

Grammatisk angiver udtrykket »skal forfølge«, at begge de magter, som repræsenteres ved den »gamle verden« og den »nye«, begge »forfølger« Guds folk i de sidste dage, og det er grammatisk fejlagtigt at hævde, at denne sætning henviser til den »gamle verden« som fortidshistorie og den »nye« som de sidste dage. »Linje på linje« underretter alle Roms gamle stridsspørgsmål den studerende i profetierne om de sidste dage om, at når de vækkes, vil billedet-af-dyret-prøven indbefatte et miljø, hvor den korrekte identifikation af dit folks røvere bliver åbenbart. Den korrekte forståelse af »røverne« er fremstillet på pionerkortet fra 1843 og er derfor en grundlæggende sandhed, som blev stadfæstet ved Profetiens Ånds autoritet. Dette identificerer, at når de studerende i profetierne vågner op til deres endelige prøve, vil emnet om »røverne« også repræsentere det endelige angreb på de grundlæggende sandheder og på Profetiens Ånd.

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.